ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 563

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παρασκήνια.—Φιλολογικαὶ σελίδες. Νεοελληνισμός. (Κατὰ τὸν Jule Lemaitre (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μοῖας) —Ἡ καλλιτέρα φίλη τῶν κοριτσιῶν. Γ' (κατὰ τὸν Ernest Legouvé, (ὑπὸ Ἐρανιστρίας) —Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ).—Αἱ Ἀπόκρεω. — Εἰδοποιήσεις.— Ἀλληλογραφία. Ἐπιφυλλὶς Anatole France. Ἡ κ. de Lezy.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Δὲν πρόκειται δυστυχῶς περὶ θεατρικῶν παρασκηνίων, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ Ἑλληνίδες ἠθοποιοί, ἀμέμπτου καὶ ἀψόγου ἠθικῆς, δὲν δίδουν ἀφορμὴν οὔτε εἰς τὰ σκάνδαλα, οὔτε εἰς τὰ ἐπεισόδια ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων βρίθουν τὰ χρονικὰ τῶν μεγαλουπόλεων τοῦ κόσμου. Πρόκειται περὶ τῶν παρασκηνίων τῆς πολιτικῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπό τινος τὸ φῦλόν μας διαδραματίζει μέρος σπουδαιότατον καὶ ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης τροπῆς τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων.

Τὸ δικαίωμα τῆς πολιτικῆς ταύτης ἐπεμβάσεως, ἐὰν δὲν ἀναγνωρίζῃ ἐπισήμως ὁ γραπτὸς νόμος εἰς τὰς γυναῖκας, τὸ ἀναγνωρίζει ὅμως ὁ φυσικὸς καὶ ἠθικὸς νόμος, ὁ δίδων δικαίωμα εἰς πᾶν λογικὸν ὂν νὰ μεριμνᾷ περὶ βελτιώσεως τῆς ἰδίας τύχης, ὡς καὶ τῆς τῶν οἰκείων καὶ γενικώτερον περὶ τῆς κοινῆς εὐημερίας. Τὸ ἀναγνωρίζει αὐτὸς ὁ ἀνὴρ κατ' ἰδίαν, αὐτοὶ οἱ πολιτευόμενοι ἐν τῇ ὁλότητί των ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὅστις εἶχεν ὡς ἔμβλημά του τὸ *περιποιεῖσθε τὰς γυναῖκας* μέχρι τοῦ τελευταίου ἐκ τῶν ἰδικῶν μας πολιτευομένων, ὅστις σκορπίζει ἀφθονώτερα τὰ μειδιάματα καὶ τὰς φιλοφρονήσεις του εἰς τὴν κουμπάραν τὴν Μενιδιάτισσαν παρὰ εἰς τὸν κουμπάρον. Ἐσχάτως μάλιστα ὁ Ἕλλην πολιτευόμενος ἐννοεῖ ἐπισημότερον νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἰσχυρότατοι πολιτικοὶ παράγοντες, ὅτι ἐκ τῆς ἐπεμβάσεως αὐτῶν τῆς ἀνεπιφυλάκτου ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπιτυχία του καὶ διὰ τοῦτο ἐπιχειρῶν πολιτικὰς περιοδείας, ὡς συνοδεύεται παρὰ τῶν ἀρχικομματαρχῶν του, συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν σύζυγον ἢ τὴν μητέρα ἢ τὴν ἀδελφήν του.

Τὸ περίφημον ἐκεῖνο καὶ στερεότυπον «*Ἡ γυναῖκα διὰ τὸ οἰκοκυρεῖν καὶ ὁ ἄνδρας διὰ τὰ ἔξω*», τὸ ὁποῖον φέρεται ἀνὰ τὰ στόματα ὅλων, ὁσάκις πρόκειται περὶ τῆς γυναικός, ἡ ὁποία πεινᾷ καὶ ἡ ὁποία ζητεῖ δι' ἐντίμου ἐργασίας, ἀναγκαστικῶς ἐκτὸς τοῦ οἴκου, νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της, τὸ περίφημον αὐτὸ ἀπόφθεγμα λησμονεῖται καὶ διαγράφεται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ φρονήματα τῶν πολιτευομένων, εὐθὺς ὅταν πρόκειται περὶ συνδρομῆς τῆς γυναικός, ὅπως ὁ ἀνὴρ ἀνέλθῃ εἰς τὸ μέγα πολιτικὸν ἀξίωμα, ὅπως ἱκανοποιηθῇ ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φιλοδοξία του.

Ἐὰν εἰς τὰς ψυχολογικὰς αὐτὰς στιγμὰς ἐλέγετο εἰς τὸν ἄνδρα, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀνάγκη ἡ σύζυγος καὶ ἡ ἀδελφή αἱ θυγατέρες του νὰ ἀπαρνηθοῦν ἐντελῶς τὸν οἶκον καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἐνασχολήσεις των καὶ νὰ ἀσχολῶνται ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν πολιτικήν, δὲν θὰ εἶχε καμμίαν δυσκολίαν νὰ ὑπογράψῃ τοιαύτην συνθηκολογίαν. Ἐὰν ὅμως εἰς τὸν αὐτὸν πολιτευόμενον, εὐθὺς ὡς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσιν του, εἴπητε ὅτι οἱ νόμοι ἀδικοῦν τὰς γυναῖκας, ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἡ πολιτεία νὰ ἐπιληφθῇ τροποποιήσεως τῆς νομοθεσίας, παρέχουσα μείζονα προστασίαν εἴτε εἰς τὴν σύζυγον ἐν τῇ ἐξασφαλίσει καὶ διαχειρίσει τῆς ἰδίας της περιουσίας, εἴτε εἰς τὴν μητέρα εἰς τὰ ἐπὶ τῶν ἰδίων τέκνων δικαιώματα, εἴτε εἰς τὴν ἐργάτιδα εἰς τὴν κατανομὴν τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας της, εἴτε εἰς τὴν ἀνήλικα κόρην, ἧς τὴν ἀθωότητα καὶ ἀπειρίαν τόσον κακοήθως ἐπιβουλεύεται ὁ ἐνῆλιξ ἀνήρ, ὁ πολιτευόμενος θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ, ὅτι τὰ πράγματα καλῶς

ἔχουν καὶ ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὸν οἶκον, εἴτε ὡς πατρός. εἴτε ὡς συζύγου, εἴτε ὡς ἀδελφοῦ ἀντικαθιστᾷ πᾶσαν νομοθεσίαν καὶ ἀποτελεῖ ἀσφαλεστάτην διὰ τὴν γυναῖκα προστασίαν.

Ἰδοὺ πῶς ὁ πολιτευόμενος, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἐννοεῖ τὴν ἀλληλεγγύην, ἰδοὺ πῶς ἐξετάζει τὸ δίκαιον, ἰδοὺ πῶς μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς γυναικός, ἡ ὁποία εἶναι καὶ σύζυγός του καὶ κόρη του καὶ μητέρα του καὶ ἀδελφή του καὶ ἡ ὁποία σήμερον ἢ αὔριον, εὐθὺς ὡς αὐτὸς λείψῃ, ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ἀδικίας, εἰς ὅλας τὰς συμφορὰς καὶ ἀθλιότητας, ἃς δημιουργεῖ διὰ τὸ φῦλόν μας τὸ σημερινὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστώς.

Ἡ γυνὴ δὲ ἡ ἀπὸ τῶν παρασκηνίων τοιαύτην ἐξασκοῦσα πολιτικὴν ἐπιρροήν, ἡ κρατοῦσα πολλάκις εἰς χεῖρας της τὸν μηχανισμόν, δι' οὗ σύρονται ἀπὸ τῆς ἀφανείας τόσαι πολικαὶ μηδαμινότητες· ἡ γυνὴ ἡ ὡς ὄργανον νευρόσπαστον δρῶσα καὶ ἐνεργοῦσα καθίσταται τοὐλάχιστον ὠφέλιμος εἰς τὴν πολιτείαν καὶ εἰς τὴν πατρίδα, ὑφ' οὓς ὅρους σήμερον ἐνεργεῖ καὶ πολιτεύεται;

Αὐτὸ θὰ ἐξετασθῇ εἰς σειρὰν ὅλην ἄρθρων, διότι ἀποτελεῖ σπουδαιότατον πρὸς μελέτην θέμα. Ἐὰν ὅμως σήμερον κρίνωμεν ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου σημείου τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκλογῶν, ἡ Ἑλληνὶς οὔτε ἐννόησε, οὔτε κἂν ἐφαντάσθη τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἡ πατρὶς ἀναθέτει εἰς αὐτὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Ὁ Σμολένκης, ὁ ἥρως τοῦ Βελεστίνου, ἦτο ὑποψήφιος εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Βῶλον. Διὰ τὸν στρατὸν καὶ τοὺς πολιτευομένους ὁ Σμολένσκης ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐπάνω-κάτω ὅ,τι ἦτον ὁ Ἀριστείδης διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους. Ἐκεῖνος ἦτο πολὺ δίκαιος. Οὗτος πολὺ ἥρως, δι' ἣν ἐποχὴν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων καὶ πράξεων καὶ ἰδεῶν διέρχεται σήμερον ἡ Ἑλλάς. Ἔπρεπε λοιπὸν καὶ εἰς τοῦτον τὸ ὄστρακον ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὅπως καὶ εἰς ἐκεῖνον. Ἠδύνατο ἄλλως νὰ ποτισθῇ καὶ μὲ κώνειον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι συμπολῖταί μας ἐπότιζαν τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας των. Κατὰ τοῦτο καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἐφάμιλλοι ἐκείνων. Λοιπὸν ἕως ἐδῶ τίποτε τὸ ἔκτροπον καὶ ἀσύνηθες διὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν ἰδιοσυγκρασίαν μας.

Ἀλλὰ μένουν αἱ γυναῖκες. Αἱ γυναῖκες, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἡρωϊσμὸς ἀποτελεῖ τὸ ὑπέρτατον ἰδεῶδες. Αἱ γυναῖκες, αἱ ρίπτουσαι τὰ κοσμήματά των εἰς τοὺς πόδας τοῦ Λούη, τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. καὶ λιποθυμοῦσαι ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, διότι αὐτὸς ἔρθασε πρῶτος. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν μας ἡττῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν μας πανικῶν, μόνον ἀπὸ τὸν Σμολένσκην ἤντλησαν ὀλίγην παρηγορίαν, ὀλίγον θάρρος, ἠσθάνθησαν ὀλίγην χαρὰν καὶ ὀλίγην ὑπερηφάνειαν, καὶ ὀλίγην ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τῶν παιδικῶν λίκνων τῶν υἱῶν των ἐν ὠνειροπόλου τότε ὄνειρον, νὰ τοὺς ἴδουν καὶ αὐτοὺς ἄνδρας ὡς τὸν Σμολένσκην, ἢ νὰ τοὺς ἴδουν νεκροὺς, ἐὰν θὰ ἦσαν δειλοὶ καὶ ἄνανδροι. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλους δὲν εἶχαν σήμερον νὰ φθονήσουν οὔτε τὴν δόξαν του, οὔτε τὴν τιμήν, ἣν αὐτὸς προσεπόρισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὅμως εὑρέθησαν γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν, γυναῖκες τρέχουσαι εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς συνοικίας πρὸς ἄγραν ψήφων· γυναῖκες κατερχόμεναι εἰς τὴν ρυπαρὰν αὐτὴν τῶν πολιτικῶν παθῶν παλαίστραν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὡς σύνθημα· *μαῦρο εἰς τὸν Σμολένσκην!*

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Κ. ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Δ'.

Ὁ μόνος τρόπος συμβιβασμοῦ εἶναι νὰ εὑρύνῃ τις περισσότερον τὸ μέτωπον τῆς Ἀθηνᾶς, δίδων εἰς τὰς νέας ἰδέας καὶ τὰ νέα αἰσθήματα κάτι τι ἐκ τῆς ἀρχαίας μορφῆς. Τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαμαν οἱ καλλιτέχναι μας. Καὶ διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ μυθιστορήματα τῆς κ. Ἰουλιέττας Ἀδὰμ πόσα πράγματα εἰς τὸν Ἑλληνισμόν της, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἐντελῶς Ἑλληνικά!

Ἐξ ὅσων δύναμαι νὰ κρίνω οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατώρθωναν νὰ πιστεύουν εἰς τὴν θρησκείαν, χωρὶς νὰ εἶναι θρῆσκοι. Ἠγνόουν ὅ,τι οἱ θεολόγοι ὀνομάζουν περιπαθῆ εὐσέβειαν. Ἀντελαμβάνοντο τὴν προσευχὴν εἴτε ὡς ἐμπορικὴν πρᾶξιν δοσοληψίας, εἴτε ὡς φιλοσοφικὴν ἐπιχείρησιν. Δέν μοῦ φαίνεται, ὅτι ὑπάρχει τόνος εὐσεβείας οὔτε εἰς τὸν ὕμνον τοῦ Κλεάνθους πρὸς τὸν Δία, οὔτε εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Λουκρητίου πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, οὔτε πρὸς τὰς διαφόρους προσευχὰς τοῦ Σενέκα καὶ τοῦ Κικέρωνος ἢ εἰς τοὺς χοροὺς τῶν τραγικῶν. Μόλις εἰς τὰς Βακχίδας καὶ εἰς τὸν Ἱππόλυτον τοῦ Εὐριπίδου ἀπαντᾷ τις ἀληθὲς εὐσεβείας πνεῦμα. Ἀλλὰ πόσον ἰσχυρότερον τοῦτο εἰς τὰς χριστιανικὰς προσευχάς! Ὦ! αἱ ἡρῳῴδες τῆς κ. Ἰουλιέττας Ἀδὰμ — ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἶδα προσεύχονται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτέμιδα μὲ τρόπον, ὁμοιάζοντα πολὺ πρὸς προσευχὴν χριστιανῆς καλογραίας πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἢ πρὸς τὴν Παρθένον, μὲ διαχύσεις ἀγάπης, μὲ αὐταπάρνησιν, μὲ ὀπτασίας, μὲ βεβκιότητα ὅτι ἀγαπᾶται καὶ προτιμᾶται παρὰ τοῦ θεοῦ της . . . . Ἐπίσης τὰ πρόσωπα τῶν εἰδωλολατρικῶν τούτων μυθιστορημάτων ἀγαποῦν τὴν φύσιν μὲ αἰσθηματικότητα ἰσχυρὰν καὶ ἀόριστον, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν φαίνεται νὰ ἐγνώρισάν ποτε. Βεβαίως οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀπελάμβαναν τὴν ἐξοχὴν ὡς ἡμεῖς. Οἱ περισσότεροι δὲν ἠρέσκοντο εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀγρῶν, ἦσαν ἄγροι ἀστοὶ προσκεκολλημένοι εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Πνυκὸς καὶ τῆς Ἀγορᾶς. Ὡς πρὸς τοὺς ποιητάς των, βεβαίως ὑπάρχουν τινές, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν καὶ περιγράφουν τὴν φύσιν. Ἀλλ' ἡ περιγραφὴ τῶν τοπείων των εἶναι πάντοτε σύντομος καὶ ἁπλῆ, μὴ ἐξαιρουμένου οὔτε αὐτοῦ τοῦ Θεοκρίτου. Μόλις ἀπαντᾷ τις στολίσματα περιγραφικὰ εἰς τὸν Βίωνα καὶ εἴς τινας ποιητὰς τῆς Ἀνθολογίας. Ἀλλ' οὐδέποτε εἰς οὐδένα ὁ περίεργος τρόπος τῆς ἀναλύσεως, τῆς προσπαθείας περὶ τὴν ἀπεικόνισιν τῶν σπανίων ἐναλλαγῶν τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων. Ἔπειτα αἱ περιγραφαί των εἶναι πάντοτε ἥσυχοι· δὲν αἰσθάνονται ποτῶς ἐπὶ τῇ θεᾳ τῆς φύσεως τὴν ἀνήσυχον εὐχαρίστησιν, τὴν νοσταλγίαν τοῦ ἔρωτος νεωτέρων τινῶν, τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ποθητῆς μέθης. Ἀπολαμβάνουν τὴν ἐξοχήν, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνονται δι' αὐτὴν κανὲν πάθος. Ἄλλως τε τὰ μεγάλα ἄγρια τοπεῖα, τὰ ὁποῖα τόσον μᾶς θέλγουν, θὰ τοῖς ἀπήρεσκον ἀναμφιβόλως. Αὐτοὶ ἠγάπων τοὺς περιωρισμένους ὁρίζοντας, τὰς γραμμὰς τὰς καλῶς καὶ στερεῶς διαγεγραμμένας. Αἱ παράδοξοι εἰκόνες δὲν τοὺς κατέπλησσαν. Εἰς Ἕλλην θὰ ἔμενε ψυχρὸς πρὸ μιᾶς δέσμης ὀρχειδοειδῶν φυτῶν καὶ δὲν θὰ ἀνελάμβανε νὰ ἀναλύσῃ καὶ νὰ ἀναπαραστήσῃ διὰ λέξεων τὴν θαυμασίαν κλίμακα τῶν χρωμάτων μιᾶς δύσεως ἡλίου . . . .

Διότι ἐν τῇ πραγματικότητι τί εἶναι ἡ κατανόησις καὶ ἡ ἀγάπη τῆς φύσεως; Εἶναι εἷς τρόπος δι' οὗ ἀναζωογονεῖται τὸ αἷμά μας, θωπεύεται ἡ ἀκοή μας, διασκεδάζουν οἱ ὀφθαλμοί μας, δι' οὗ ἀπολαμβάνομεν ἀμετάπτωτον σειρὰν συναισθήσεων τερπνῶν καὶ εὐαρέστων, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀπασχολοῦν, χωρὶς νὰ μᾶς ταράττουν, αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς συγκινοῦν πολὺ ἰσχυρῶς, ἀλλὰ καὶ δὲν μᾶς προξενοῦν ἀνίαν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀναπαύουν, μᾶς ἀνακουφίζουν ἀπὸ πάσης πνευματικῆς ἐργασίας. Ζῶντες εἰς τὴν ἐξοχὴν αἰσθανόμεθα τέρψιν διὰ τὰς εἰκόνας ζωῆς ἁπλουστέρας τῆς ἰδικῆς μας, ἡ ὁποία βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον φέρεται καὶ μέχρι τῆς ἀσυνειδήτου ἀκόμη ζωῆς τῶν ζώων, τῶν δένδρων, τῶν ἀνθέων, τῶν ὑδάτων καὶ τῶν νεφῶν. Ἡ ἀγνότης τῆς ἀπροσώπου καὶ οὕτως εἰπεῖν θείας αὐτῆς ζωῆς μεταδίδεται εἰς ἡμᾶς ὡς διὰ μαγνητικῆς δυνάμεως. Ἡ τἀνάπαλιν τὸ ἀδέσποτον τῶν φυσικῶν δυνάμεων ἀρέσκει εἰς τὸ λογικὸν ὂν διὰ τὸ κάλλος, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει ἐν τῇ ἀγριότητι τῆς ἐξεγέρσεώς των. Ὁ ζωγράφος ἔχει ἄλλας ἀφορμὰς νὰ ἀγαπᾷ τὴν φύσιν. Ζητεῖ ἐν αὐτῇ συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ γραμμῶν, τὰς ὁποίας ἡ τέχνη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ μόνη. Ἄλλως τε καὶ ἀντιλαμβανόμεθα ἀναλογιῶν μεταξὺ τῆς ζωῆς μας καὶ τῆς ζωῆς τῆς φύσεως καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἤρεμον χαρὰν τῆς ἐκ παραλλήλου διαρκείας ἡμῶν καὶ αὐτῆς. Μᾶς ὑπαγορεύει μεταφορὰς καὶ συγκρίσεις ἀναριθμήτους, μᾶς παρέχει τὰ σύμβολα τοῦ ἀθανάτου καὶ τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ἐξαγνίσεως καὶ τῆς δευτέρας ζωῆς. Τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος δὲν ἦτο ἢ ἡ ἀναπαράστασις ἑνὸς ἐκ τῶν συμβόλων τούτων, Ἔπειτα τὸ ἄπειρον καὶ τὸ αἰώνιον τῆς φύσεως, τὸ ἀμετάτρεπτον τῶν νόμων της, τῶν ὁποίων τὴν ἐπιτέλεσιν βλέπομεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν περὶ ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα πράγματα, ὅλα αὐτὰ μᾶς διδάσκουν τὴν φρόνησιν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν ἐν τῇ συναισθήσει τῆς μηδαμινότητός μας εἰς τὸ ἀπεριόριστον αὐτὸ σύμπαν. Ἀλλ' ἴσως δὲν εἶναι μόνον αὐτοὶ οἱ διάφοροι τρόποι τῆς συγκινήσεως, ἣν μᾶς προξενεῖ ἡ φύσις. Συμβαίνει ὥστε ἡ θέα τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ τῶν μοιραίων ἐκδηλώσεων αὐτῶν ἐξερεθίζει ἐν ἡμῖν τὴν ἔμφυτον λύπην τῆς περιωρισμένης ὑπάρξεώς μας καὶ τὴν ἀόριστον ἐπιθυμίαν νὰ συγχωνευθῶμεν εἰς τὸ παγκόσμιον σύμπαν. Εἶναι ἡ ὑπερτάτη εὐχὴ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου «*Ἤθελον νὰ κατέλθω εἰς τὸ βάθος τῆς ὕλης νὰ εἶμαι ὕλη*».

Νομίζω ὅτι περίπου αὐτὰ μᾶς ἐμπνέει ἡ φύσις. Καὶ εἰς αὐτὰ ἐνυπάρχουν πλεῖστα αἰσθήματα, τῶν ὁποίων οὔτε ἴχνος εὑρίσκεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων.

(Κατὰ τὸν Jules Lemaitre) **Ἑλένη Γεωργιάδου**

---

(1) Flaubert. La tentation de Saint Antoine.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ κ. Μεμιδώφ, ἄλλη τώρα ἐντελῶς μὲ τὴν ρόμπαν της καὶ τὸ νυκτικόν φακιόλι της, ἀνῆλθε γρήγορα τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ της, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο εἰς τὸ ἑσπερινὸν πλύσιμον των δοντιῶν του.

Ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, ὅπου ἦσαν ἐξηπλωμένα τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἔψαυσε καὶ πάλιν, ἐκούνησε τὴν κεφαλήν της καὶ ὡσεὶ μονολογοῦσα, ἐνῷ τὰ ἐτίναζε καὶ προσεπάθει νὰ τὰ ἁπλώσῃ εἰς τὴν κρεμάστραν, εἶπε: Ἤθελα νὰ εἴζευρα πῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ ἐβρέχηκεν ἔτσι. Καὶ δὲν σὲ ἐπέρασεν ἡ ὑγρασία; δὲν κάνεις γλήγορα νὰ πλαγιάσῃς, προσέθηκε, στρεφομένη πρὸς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος τώρα ἐκαθάριζε καὶ ἐσκούπιζεν εἰς ἓν λευκότατον μάκτρον τὴν βούρτσαν του.

Καλά, μαμμά, θὰ πλαγιάσω. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ κάμῃς καλὰ νὰ μὲ μιμηθῇς καὶ σύ. Θὰ εἶσαι ἀρκετὰ κουρασμένη, διότι θὰ ἐχόρευσες βέβαια καὶ σύ.

Καὶ βέβαια ἐχόρευσα. Ἀλλὰ μήπως ὁ χορὸς κουράζει;

Ἐνῷ δὲ ὡμίλει, μὲ ταχύτητα καὶ εὐκινησίαν νεάνιδος ἥρπασε μίαν μαλλίνην κουβέρταν καὶ τὴν ἤπλωσεν ἐπάνω εἰς τὸ σεντόνι τῆς κλίνης τοῦ υἱοῦ της. «Μ' αὐτὴν θὰ ζεσταθῇς ἀμέσως καὶ θὰ σοῦ ἀπορροφήσῃ τὴν ὑγρασίαν». Ἔτρεξεν ἔπειτα ἔξω καὶ ἀπὸ ἓν ἐρμάριον τοῦ τοίχου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποθήκη στρωμάτων καὶ σκεπασμάτων, ἔφερε μίαν ἄλλην ἐρυθρὰν μαλλίνην φλανέλαν. Ὁ νέος ἦτον ἤδη εἰς τὸ κρεββάτι του. «Στάσου», εἶπεν· ἐσήκωσε τὰ σκεπάσματα, τοῦ ἔρριψε τὸ μάλλινον πρῶτα καὶ ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα. Τώρα δὲν ἔχεις φόβον.

Μὰ θὰ σκάσω, μαμμά, εἶναι πολὺ ζεστὸ αὐτὸ τὸ κόκκινο.

Τὸ κόκκινο πάλι σὲ πειράζει, εἶπε μειδιῶσα μὲ πικρίαν. Θὰ ἑτοιμάζεσαι ἴσως νὰ ἀρχίσῃς τοὺς ἐμπαιγμούς σου.

Σὲ βεβαιῶ, ὄχι. Θέλω μόνον νὰ κοιμηθῶ.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ δώσῃς μερικὰς ἐξηγήσεις:

Γιατὶ δὲν ἦλθες μαζῆ μας ἀπόψε; Ὁ πατέρας σου ἔγεινε πάλιν ἔξω φρενῶν. Ποτέ σου, μὰ ποτὲ δὲν μᾶς συνοδεύεις. Καὶ ποιὸς ξέρει ποῦ γυρίζεις! Ὁ κόσμος, παιδί μου εἶναι κακός. Πρόσεξε νὰ μὴ μπερδευθῇς πουθενά. Κάτι μουρμουρίζουν πάλιν γιὰ νέας σου κατακτήσεις. Καὶ ξέρω δὰ πῶς σὲ ζηλεύουν καὶ πῶς μεγαλώνουν τὰ πράγματα, διὰ νὰ βάζουν λόγια 'στὸν πατέρα σου. . . . Ἀλλὰ μὴ σὲ μέλλει καὶ ἐγὼ τὸν ἡσυχάζω. Ὁ υἱός μας εἶναι *ἄνδρας* καὶ θὰ διασκεδάσῃ· εἶναι ὡραῖος, εἶναι νέος. Τί; πρέπει νὰ κλεισθῇ 'σὰν κορίτσι, τοῦ εἶπα πάλιν ἀπόψε, ὅταν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἀλλὰ ἐσένα, παιδί μου, θὰ σοῦ μιλήσω 'σὰν ἀδελφή. Γιατὶ ἐπὶ τέλους ἠμποροῦσες νὰ μὲ ἔχῃς καὶ ἀδελφή. . . . .

Ναί! μητεροῦλα μου, εἶπεν ὁ νέος, καὶ τῆς ἐχάϊδευσε τὰ χέρια. Μήπως ἔτσι δὲν μᾶς λέγουν, ὅσοι δὲν εἰξεύρουν, ὅτι εἶσαι μητέρα μου;

Λοιπόν, εἶπεν ἡ κ. Μεμιδὼφ, ἐντελῶς ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν βεβαίωσιν αὐτὴν τοῦ υἱοῦ της. Λοιπὸν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μοῦ φαίνεσαι ἀλλοιώτικος. Γιατὶ δὲν πηγαίνεις πλέον εἰς τῆς κ. Γερμίδου; Εἶναι τόσον ὡραία. Τόσον γρήγορα ἐτελείωσαν ἡ φιλίες σας;

Ἔ! μαμμά μου, ἀκολουθῶ τὰς συμβουλάς σου, εἶπεν ὁ νέος μὲ πικρίαν. Δὲν πρέπει νὰ ἀφοσιώνωμαι πουθενά· αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀρχή σου; Νὰ γελῶ, νὰ διασκεδάζω, ἀλλὰ μόλις αἰσθανθῶ τίποτε νὰ κτυπᾷ μέσα ἐδῶ, τὸ καπελάκι μου καὶ μακρριά.

Μὰ παιδί μου, ἡ κ. Γερμίδου εἶναι ὑπανδρευμένη. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἐνῷ αἱ νέαι σου γνωριμίαι, καθὼς μοῦ ἔλεγε χθὲς ἡ κ. Marie- . . . .

Ἀ! ἡ κ. Marie ἀνέλαβε πάλιν τὴν προστασίαν μου! Λοιπόν, μητέρα, δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας κανενός. Ἔπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐβαρύνθην πλέον νὰ κάμνω ὅ,τι θέλουν οἱ ἄλλοι, τώρα θ'ἀρχίσω νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω ἐγώ. Εἶμαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἐννοῶ ἀρκετὰ τὴν ζωὴν καὶ ἐπὶ τέλους, εἶμαι *ἄνδρας* καὶ ἐλεύθερος νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω. Καὶ *θὰ κάμω ὅ,τι θέλω.*

Τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ὁ νέος ἐτόνισε μὲ δύναμιν, καὶ ἐπρόφερε μὲ ὕφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησιν. Ἦτο *ἄνδρας*. Ὅταν ἐπρόφερε τὴν λέξιν αὐτήν, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο γίγας, ὅτι ἦτο μέγα τι καὶ ὅτι ἡ μητέρα του ἦτο ἓν πρᾶγμα μηδαμινὸν ἀπέναντί του.

Καὶ ἐκείνη ὡς νὰ συνησθάνθη τὴν ὑπεροχὴν τοῦ υἱοῦ της ὡς νὰ ἐνόησε τὴν μηδαμινότητά της, ὡς νὰ συνεμερίζετο τὴν ἐνδόμυχον πεποίθησίν του, ἐσιώπησε. Καὶ σιγὰ, σιγὰ ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς κλίνης του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καθίσει οἰκείως, ὅταν τὸν ἐσκέπαζε, καὶ ἐστάθη ὀρθὴ μὲ τὰ βλέμματα χαμηλωμένα, μὲ ἔκφρασιν σεβασμοῦ καὶ εἰς τὴν στάσιν καὶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν. Ἡ Ἀνατολῖτις ἀπεκαλύπτετο ὑπὸ τὴν κοσμοπολιτισμένην γυναῖκα. Ὅπως εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς καὶ ἦτο τώρα ἀγνώριστος μὲ τὸ ἀτημέλητον τοῦ σπιτιοῦ φόρεμα καὶ μὲ τὸ λευκὸν τουλουπάνι εἰς τὴν κεφαλήν, ἡ πρὸ μικροῦ κυρία τοῦ κόσμου, ἡ τόσον φιλόκαλος καὶ πολυτελής, ἀπαράλλακτα ἡ μητέρα τῆς νέας ἐποχῆς, ἡ ἔχουσα δικαιώματα ἐπὶ τῶν τέκνων της, ἔκαμε θέσιν εἰς τὴν μητέρα, τὴν ἐξαρτωμένην ἀπὸ τὰ παιδιά της, τὴν μητέρα, ἥτις μόνον καθήκοντα καὶ μόνον ὑποχρεώσεις ἔχει καὶ μόνον εὐθύνας φέρει, χωρὶς οὐδὲν παρ' οὐδενὸς νὰ τῇ ἀναγνωρίζεται δικαίωμα.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ στάσις της ἀληθῆ ἐπρόδιδε ταπείνωσιν, τὸ βλέμμα της τὸ πλάγιον, τὸ ἀποφεῦγον τὸ βλέμμα τοῦ υἱοῦ της ἐπρόδιδεν ἀκόμη περισσότερον τὴν γυναῖκα, τὴν ἀπόγονον τοῦ γυναικωνίτου, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς κληρονομικὰς ἁμαρτίας τῆς δουλείας πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων γενεῶν. Καὶ εἰς τὸ πνεῦμα της ἐφαίνετο ἐπιτελουμένη ἐργασία μεγάλη καὶ πολύπλοκος. Ἐκεῖνος ἦτο ὁ κύριος, ἦτο ὁ ἄνδρας, ἦτο ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις ἡ τυφλή. Καὶ ἐκείνη ἦτο τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ γυναῖκα ἡ ἀσθενής, ἡ πάντοτε ἡττημένη εἰς τὸν ἄνισον ἀγῶνα, ἀλλὰ πάντοτε νικήτρια διὰ τῆς πονηρίας καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κολακείας. Ἐσήκωσε τὰ χέρια της καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέτωπόν της, ὡς θέλουσα νὰ ἀποδιώξῃ σκέψιν, ἡ ὁποία τὴν ἐβασάνιζεν. Ἔπειτα ἀνεστέναξε καὶ ἀφέθη νὰ ριφῇ, νὰ καθίσῃ κατὰ γῆς, εἰς τὸ μικρὸν χαλάκι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐστρωμένον πρὸ τῆς κλίνης τοῦ υἱοῦ της. Ἤρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ μὲ τρυφερότητα, καὶ νὰ τὸν φιλῇ, ἀπαράλλακτα ὡς θὰ ἔκαμνεν, ὅταν ἀκόμη ἦτο μικρὸ παιδάκι·

— Ἔχεις δίκηο, μπέη μου. Σ' ἐσκότισα. Εἶσαι ὑπερβολικὰ καλός, νὰ κάθεσαι νὰ μιλῇς μαζῆ μου, ἐνῷ τώρα θἄβλεπες κανένα εὔμορφο ὄνειρον. Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπη μου, μοῦ φάνηκες ταραγμένος καὶ 'σὰν μάννα πόνεσεν ἡ ψυχή μου. Ἠθέλησα νὰ σὲ παρηγορήσω, νὰ σοῦ εἰπῶ κανένα καλὸ λόγο, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἄλλα ἐσυλλογιζόμην κι'ἄλλα εἶπα. Καλέ, δὲν κάνεις ὅ,τι σοῦ ἀρέσῃ, ἀγόρι μου; Φθάνει νὰ μὴ χαλᾷς τὴν καρδιάν σου καὶ νὰ χαίρεσαι τὴν ζωήν σου. Ἐγὼ ἂν καὶ μητέρα σου τί ξέρω, ὕστερα ἀπὸ τόσα πράγματα ποῦ ξέρεις ἐσύ. Καὶ ἐπέρασε τώρα τὰ δάκτυλά της τὰ λευκὰ καὶ τὰ ἁπαλὰ εἰς τὰ δακτυλιδωτὰ μαλλιὰ τοῦ νέου καὶ τοῦ ἐθώπευσε τὸ μέτωπον καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ ὑπερτάτην ἀγάπην, μὲ ἀνέκφραστον στοργήν, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον εἰλικρινής. Δὲν ἦτο ἡ μητέρα μόνον, ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νέου θαυμάζουσα τὴν καλλονήν του καὶ πονοῦσα, διότι τὸν ἠσθάνετο δυστυχῆ. Ὄχι· ἦτο ἡ περίεργος γυναῖκα ἡ ἐγωΐστρια, ἡ μαντεύουσα μυστικὸν καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ μάθῃ ἀντὶ πάσης θυσίας, ἡ ὑποπτευομένη πρᾶξιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκείνη δὲν εἶχεν ἐκφέρει ἀπόφασιν, ἡ φανταζομένη ὅτι ἄλλη πλὴν αὐτῆς ἐξήσκει τώρα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἀνακτήσῃ καὶ πάλιν.

Ἐκεῖνος ὑπὸ τὸ βλέμμα καὶ ὑπὸ τὰς θωπείας της ἔμμεινεν ὡς γοητευμένος. Τὴν ἠτένισε καλά, καλά, μὲ ἀφελῆ περιπάθειαν καὶ ἐδάκρυσε. Καϋμένη μητέρα μου, πῶς σὲ βασανίζω;

Καὶ ὡς νὰ ἤθελε τώρα νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐξιλεωθῇ, διότι τόσον ἀποτόμως εἶχεν ὁμιλίσει προτήτερα, προσέθεσε. Ναί, σὲ βασανίζω καὶ ἔρχονται στιγμαὶ ποῦ αἰσθάνομαι πόσον εἶμαι κακός. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

— Νὰ κάνῃς ὅ,τι σὲ εὐχαριστῇ, ἀγόρι μου, εἶπεν ἡ κ. Μεμιδῶφ, θωπευτικωτέρα τώρα ἀπὸ πρίν. Ἕνα πρᾶγμα μόνον νὰ ἐνθυμῆσαι: ὅτι καλλίτερον φίλον ἀπὸ τὴν μητέρα σου δὲν ἔχεις καὶ ὅτι διὰ κάθε περίστασίν σου δύσκολον, εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ θὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα διὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἐνῷ ἔλεγε τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἐβύθιζε μὲ περιέργειαν ἀκατανίκητον τὸ ἀνακριτικὸν βλέμμα της εἰς τὰ μάτια τοῦ νέου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν ψυχήν του.

Καὶ ἂν ἡ εὐτυχία μου δὲν ἐσυμφωνοῦσε μὲ τὰς περὶ εὐτυχίας ἰδέας σου, καὶ ἂν ὅ,τι μὲ εὐχαριστῇ ἦτο ὅλως διόλου ἀντίθετον πρὸς τὰς ἰδικάς σου ἀρχὰς καὶ σκέψεις, τότε;

Τότε θὰ ἀλλάξω σκέψεις, παιδί μου, εἶπε στενάζουσα, ὡσεὶ ἀπαρνουμένη πραγματικῶς ὅ,τι προσφιλέστερον εἶχεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἦτο ἤδη κυρία τῆς μάχης. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ ἦτο πάντοτε ἡ συνειθισμένη της τακτική· νὰ ἐνδίδῃ εἰς ὅλα, νὰ λησμονῇ ἑαυτήν, νὰ θυσιάζεται, ὡς ἔλεγε, πομπωδῶς στεγνόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ πραγματικῶς μόνον τοὺς ἄλλους πάντοτε κατώρθωνε νὰ θυσιάζῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἐγωϊσμοῦ της. Ὁ υἱός της τακτικώτατα ἦτο τὸ πρῶτον θῦμα. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶχε καμμίαν θέλησιν, δὲν εἶχε κἂν τόσην διορατικότητα, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ κωμῳδία αὐτὴ ἐπανελαμβάνετο δι' ἑκατοστὴν φοράν, καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ ἀλλάξῃ ἡ μητέρα του σκέψεις, ἤλλασε πάντοτε αὐτὸς τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι.

Τοὐναντίον εἶχε τὴν ἀκράνδατον βεβαιότητα ὅτι τὰ πράγματα ἐλάμβαναν τὴν τροπήν, τὴν ὁποίαν ἤθελεν αὐτὸς καὶ ὅτι ἡ καϋμένη ἡ μητέρα του ἦτο πάντοτε θῦμα.

Τὸ μυστικὸν τώρα θὰ ἀπεκαλύπτετο μόνον του, ἂν καὶ ἡ κ. Μεμιδῶφ προέβλεπεν ὅτι ἐπρόκειτο τὴν φορὰν αὐτὴν περὶ σοβαρῶν πραγμάτων. Ὁ υἱός της εἶχε πολὺ μεταβληθῆ κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας, ἐν γένει δὲ ὁ τρόπος του τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἡ συμπεριφορά του προσέδιδαν ὅτι ἡ ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν τώρα ὑφίστατο ἦτο πολὺ διάφορος καὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ τῶν γυναικῶν τῶν γνωστῶν της κύκλων. Ἐπὶ τῶν σκέψεών του, ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων του εἶχεν ἀποτυπωθῆ τώρα μία σφραγίς, ἡ ὁποία ἀπετέλει γρίφον διὰ τὴν ἀνατομικὴν δεινότητα τῆς κ. Μεμιδῶφ. Ἀναμφιβόλως ὑπῆρχε κίνδυνος καὶ ὡσεὶ φοβουμένη μὴ δὲν ἦτο ἀρκετὰ προητοιμασμένη διὰ τὸν ἀγῶνα, μὴ θὰ εὑρίσκετο πρὸ ἀνεπανορθώτου δυστυχήματος, ἠθέλησε νὰ ἀναβάλῃ δι' ἄλλην στιγμὴν τὰς ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τόσον ἐπιμόνως ἐπεζήτει.

Ἂς ἀφήσωμεν τὸς ὁμιλίας τώρα, εἶπε χασμωμένη καὶ μὲ ὑπναλέαν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου. Μ' ὅλον ὅτι σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲν εἶμαι κουρασμένη, μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ κρατηθῶ 's τὰ πόδια μου. Αὔριο τὰ λέμε. Καλὴ νύκτα, μπέη μου. Καὶ συγχώρησέ με ἂν σ' ἐζάλισα μὲ τὴ φλυαρία μου. Τὸν ἐφίλησε μὲ θερμὰ φιλιὰ εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὰ μαλλιά, τὸν ἐχάϊδευσε καὶ πάλιν, ἔψαυσε μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της τὰ μάτια του, ὡσεὶ ἐπιβάλλουσα εἰς αὐτὰ ὕπνον, ἐτηκώθη καὶ σπεύδουσα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὁ νέος ἐστέναξε βαθύτατα εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὴν θύραν του νὰ κλεισθῇ. Θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ἀκόμη ἡ μητέρα του, νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις της, διὰ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιάν του, νὰ τῆς τὰ εἴπῃ ὅλα, νὰ ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπίεζε τὰ στήθη. Ἦτο τόσον καλὴ ἡ μητέρά του. Ἐλάμβανε πάντοτε τόσον ἐνδιαφέρον δι' ὅλας τὰς νεανικὰς στενοχωρίας του, ὥστε καὶ τώρα θὰ τὸν ἤκουε μὲ συμπάθειαν καὶ ἀγάπην.

Μάϊα

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Γ'

Εἴπομεν λοιπόν, ὅτι ὁ Φενελὼν καὶ ἡ κ. de Maintenon κατώρθωσαν νὰ συνδιαλλάξουν τὴν βελόνην μὲ τὸ βιβλίον. Ἔμαθες βέβαια, εἶπεν ὁ σοφὸς θεῖος, ὅτι ἡ κ. de Maintenon ὑπῆρξεν ἡ ἱδρύτρια τοῦ πρώτου Παρθεναγωγείου τῆς Γαλλίας, τοῦ σχολείου τοῦ Saint Cyr, καὶ σοῦ εἶπαν πόσην σημασίαν ἔδιδεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος, ἀφοῦ κατ' ἀπαίτησίν της ὁ Ῥακίνας συνέγραψε διὰ τὰς μαθητρίας τοῦ Saint Cyr τὴν Ἐσθὴρ καὶ τὴν Ἀταλίαν.

Λοιπὸν ἄκουσε τὴν περικοπὴν μιᾶς ἐπιστολῆς της πρὸς μίαν ἐκ τῶν παιδαγωγῶν τοῦ Saint Cyr:

«Εἶμαι ἐνθουσιασμένη δι' ὅσα μοῦ γράφετε περὶ τῶν χειροτεχνημάτων τῶν μαθητριῶν. Φροντίζετε νὰ τὰ ποικίλλετε διὰ νὰ μὴν τὰ βαρυνθοῦν. Πρέπει νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ τὰ νέα εἰς τὰ παλαιά, ἀπὸ τὰ ὡραῖα εἰς τὰ χονδροειδῆ, ἀπὸ τὰ φορέματα εἰς τὰ ἀσπρόρρουχα, εἰς τὴς σκούφιες, εἰς τοὺς μπονέδες, ὥστε νὰ εἰζεύρουν ὀλίγον ἀπὸ ὅλα. Συμφέρον τοῦ σχολείου θὰ ἦτο βέβαια νὰ ἐργάζωνται αἱ ἴδιαι μαθήτριαι εἰς τὰ ἴδια πράγματα διὰ νὰ ἐργάζωνται καλλίτερα καὶ ταχύτερα. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ ἦτο ἐργασία δι' ἐμπόρους. Σεῖς, αἱ ὁποῖαι εἶσθε μητέρες, ἔχετε ὑπ' ὄψει σας τὸ αἴσθημα πάντοτε καὶ διδάσκετέ τας τὴν ἐργασίαν μὲ κάθε τρόπον, ὁ ὁποῖος θὰ ταῖς τὴν καθίστα ἀγαπητήν. Ἐννοήσατε ὅτι χαρίζετε θησαυρὸν εἰς τὰ κορίτσιά μας, ἐὰν τὰς κάμετε νὰ ἀγαπήσουν τὴν ἐργασίαν. Τίποτε ἀναγκαιότερον εἰς τὸ φῦλον μας, ὅσον ἡ χειροτεχνία. Καθησυχάζει τὰ πάθη, ἀπασχολεῖ τὸ πνεῦμα, ἐμποδίζει τὰς πονηρὰς σκέψεις».

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ νέος ρόλος τῆς βελόνης. Γίνεται καταπρακτικόν. Λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ εἶναι μικρὸς καθηγητὴς τῆς ἠθικῆς. Ἀλλ' ἄκουσε καὶ τελευταίαν λεπτομέρειαν. Ἡ κ. de Maintenon ἦτο πνεῦμα παράδοξον, ταὐτοχρόνως δειλὸν καὶ τολμηρόν, πλῆρες πρωτοβουλίας καὶ προλήψεων, ὁρμῶν πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὀπισθοχωροῦν ἀΐφνης πρὸς τὰ ὀπίσω. Μὲ τὴν Ἐσθὴρ καὶ τὴν Athalie εἶχε ριφθῆ εἰς τὴν πλέον ποιητικὴν ἀνατροφήν. Αἴφνης ὀπισθοχωρεῖ εἰς τὸ πρακτικὸν καὶ εἰς τὸ ὠφέλιμον. Διαταγὴ ρητὴ εἰς τὰς διδασκαλίσσας νὰ ἀπαγορεύουν τὰς καλλιτεχνικὰς ἐργασίας.

«Τὰ κεντηματάκια αὐτά, λέγει, τὰ ἐπεξεργαζόμενα μὲ μετάξι καὶ μὲ χρυσὲς κλωστὲς εἰς τὸ τελάρο, ἀναπτύσσουν τὴν μικροφιλοτιμίαν τῶν κοριτσιῶν καὶ τὰ ἐξερεθίζουν ἀντὶ νὰ τὰ πραΰνουν. Θὰ προτιμήσω νὰ βλέπω τὰ κορίτσιά μας νὰ πλέκουν καὶ νὰ ῥάπτουν δι' ἄλλους καὶ νὰ λαμβάνουν πέντε σολδία ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας των, ἢ νὰ τὰ βλέπω νὰ χάνουν τὸν καιρόν των εἰς τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ ἐργόχειρα».

Εὐτυχῶς ὁ Φενελὼν διώρθωσε τὸ ἀντιφατικὸν πνεῦμα τῆς μαρκησίας. «Εἰς τὸ θαυμάσιον βιβλίον» του περὶ ἀνατροφῆς τῶν νεανίδων: «εὔχομαι, λέγει, νὰ ἐργάζωνται τὰ κορίτσια μας εἰς ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ τέχνη ἀρτύει τὴν ἐργασίαν μὲ κάποιαν εὐχαρίστησιν. Αἱ ἐργασίαι αὐταὶ ἀναπληροῦν τὴν ἰχνογραφίαν καὶ τὴν ζωγραφικήν. Συνδυάζουσαι τὰς δύο αὐτὰς τέχνας εἰς τὰ καμβοκεντήματά των, ἠμποροῦν νὰ κατασκευάσουν πράγματα τεχνικῆς ποικιλίας καὶ ὡραιότητος ὑπερβαινούσης τὰς ἀνωμάλους ἰδιοτροπίας τοῦ συρμοῦ».

Εἶναι δυνατὸν νὰ σημειωθῇ διὰ γραμμῆς λεπτοτέρας τὸ ὅριον μέχρι τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον νὰ σταματήσῃ ἡ χειροτεχνικὴ καλλιτεχνία; Τέλος εἰς τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα εὑρίσκω τὴν βελόνην ἀναμιγνυομένην εἰς τὴν πολιτικήν.

— Εἰς τὴν πολιτικήν;

Ναί Οἱ διδάσκαλοί σου δὲν σοῦ εἶπαν ὅτι ἡ κ. de Maintenon παρίστατο εἰς ὅλα τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια, καθημένη πάντοτε εἰς τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς παραθύρου καὶ κεντῶσα; Τί ἦτο ἡ ἐργασία αὐτή, ἐὰν ὄχι τρόπος ἐπιτήδειος, διὰ τοῦ ὁποίου ἤκουε, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει. Ἀλλ' εὑρίσκω εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ στρατάρχου de Noailles χαρακτηριστικόν τι γεγονός, περὶ τοῦ ὁποίου ἴσως δὲν ἔχεις ἀκούσει τίποτε. Φίλιππος ὁ V, βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, εἶχεν ἐκστρατεύσει κατὰ τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ ἀντιβασιλεία κατὰ τὴν συνήθειαν ἀνετέθη εἰς τὴν μικρὰν βασίλισσαν Λουΐζαν τῆς Σαβοΐας. Δεκατεσσάρων ἐτῶν ἦτο λεπτή, πνευματώδης ὅσον δὲν

εἶναι συνήθως αἱ εἰκοσαετεῖς. Οὐδὲν ὡριμάζει τὸν νοῦν, ὅταν δὲν τὸν ἀποκτηνώνῃ, ὅσον ἡ συγγένευσις τοῦ θρόνου. Ἰδοὺ, λοιπὸν αὐτὴ προεδρεύουσα τῶν ὑπουργικῶν συμβουλίων εἰς ἡλικίαν δέκα τεσσάρων ἐτῶν. Οἱ ὑπουργοὶ δὲν λαμβάνουν ὑπὸ ὄψιν τὸ κοριτσάκι αὐτὸ καὶ αἱ συνεδριάσεις περνοῦν εἰς φλυαρίαν, ὅπου περὶ παντὸς ἄλλον γίνεται λόγος ἢ περὶ Ἱσπανίας. Ἡ Λουΐζα προσβάλλεται καὶ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ὑπουργῶν της διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους Ἀλλὰ πῶς νὰ δικμαρτυρηθῇ; Οἱ σπουδαῖοι αὐτοὶ κύριοι τὴν τρομάζουν ὀλίγον. Ἐπιννοεῖ τότε ἓν ἀληθὲς μέσον κωμῳδίας, ἢ μᾶλλον μίαν ἀληθῆ γυναικείαν ἐπινόησιν.

Εὐθὺς ὡς ἡ φλυαρία τῶν ὑπουργῶν ἀρχίζῃ, σύρει ἀπὸ τὸν σάκκον της τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται. Οἱ ὑπουργοὶ ἔκπληκτοι ἐρωτοῦν τὸ *διατί*. «Ἀπλούστατον, ἀπαντᾷ ἡ νεαρὰ βασίλισσα μειδιῶσα· ὁμιλεῖτε διὰ τὰς ὑποθέσεις σας· αὐτὸ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Ἐργάζομαι διὰ νὰ μὴν ἀκούω». Ἐννόησαν καὶ ἐμειδίασαν. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ συμβούλιον ἀποκατεστάθη ἀληθὲς συμβούλιον τοῦ κράτους, καὶ ὅταν ἐνίοτε οἱ ὑπουργοὶ παρεξέκλινον, ἤρκει εἰς τὴν μικρὰν βασίλισσαν νὰ διευθύνῃ τὸ χέρι εἰς τὸν σάκκον της, ἵνα ἐπανέλθουν εἰς τὴν τάξιν καὶ ἡ πολιτικὴ ἀνακτήσῃ τὰ δικαιώματά της.

Καὶ μὲ τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ ἀφίνομεν τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον.

(Κατὰ τὸν Ernest Legouvé) Ἐρανίστρια

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤ'.

Μόναχον, Αὔγουστος.

Μαρία, ὅτι ἔβαλα τὴ Ρήνα 'στὸ βαγόνι
Καὶ βρίσκομαι 'στὸ Μόναχον καὶ τριγυρίζω μόνη.
Θὰ σοῦ φανῇ παράξενον, ἀλλ' ἄκου τί συμβαίνει,
Βλέπω τὴ Ρήνα ἔξαφνα προχθὲς συλλογισμένη.
—Τί τρέχει; «Δὲν σοῦ φαίνεται σὰν ἄδικο γιὰ μένα
Πρώτη φορὰ ποῦ ἔκαμα ταξεῖδι ἐδῶ 'στὰ ξένα
Νὰ μείνω μόνον 'στὸ Κohlgrub καὶ νὰ γυρίσω ἴσια
Καὶ πάλι 'στὴν Ἑλλάδα; καὶ δὲν πᾶς καὶ 'στὰ Παρίσια;»
— Αὐτὸ κι' ἐγὼ σκεπτόμουνα, μὰ μόνη πῶς νὰ φύγω;
Ἂν νὰ μποροῦσες τὸ Kohlgrub καὶ σὺ νἀφήσῃς λίγο
Καὶ 'στὸ Παρίσι καὶ ἡ δυὸ νὰ πᾶμε μιὰ βδομάδα!
Δὲν χόρτασες πειὰ τὰ βουνά, την τόση πρασινάδα;
—Ἂν ὄχι. Δὲν ἐχόρτασα τὴν ὤμορφη τὴ φύσι
Καὶ διόλου δὲν ὀρέγομαι νὰ πάω 'στὸ Παρίσι.
Τὸ εἶδα καὶ 'στὴν Ἔκθεσιν κι' ἄλλαις φοραῖς τὸ εἶδα
Καὶ γιὰ τὴν ἄλλη ἔκθεσι ἔχω κρυφὴ ἐλπίδα.
— Αἴ τότε κἄν 'στὸ Μόναχον νἀλθῇς νὰ μὲ μπαρκάρῃς
—Θὰ σοῦ γενῇ, φιλτάτη μου, αὐτὴ ἡ μεγάλη χάρις.
Λοιπὸν ἐξεκινήσαμε καὶ ταξειδεύει τώρα.
Θὰ μείνῃ ἡμέρας δώδεκα στῶν Γαλατῶν τὴ χώρα,
Ἐκεῖ δὲ θὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἀδελφό μου Ἥλια
Καὶ θὰ ἐλθοῦν ἐδῶ μαζῆ. Φαντάσου τί εὐτυχία!
Ἐκεῖνος ἀπ' τὸ Liverpool πηγαίνει 'στὰς Ἀθήνας
Νὰ μείνῃ κάμποσον καιρό, περὶ τοὺς δύο μῆνας.
Πρὶν ἐπιστρέψῃ τὸ λοιπὸν 'στὴν ὤμορφη πατρίδα
Θἀλθῇ ἐδῶ νὰ ἰδῇ ἐμέ, τὴ φίλη Γερμανίδα,
Νὰ ἰδῇ γνωρίμους, φίλους μας ἀπὸ τὸ Βερολίνον
Ποῦ τόσο τὸν συμπάθησαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
Ποῦ τὸν ἐγνώρισαν μικρό, τρελλούτσικο παιδάκι
Καὶ τώρα θὰ τὸν ξαναϊδοῦν ξανθὸ παλληκαράκι.
Νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ Γερμανία πάλι
Καὶ νἀπολαύσῃ μὲ χαρὰ τὰ δροσερά της κάλλη.
Ν' ἀκούσῃ πάλι νὰ μιλοῦν τὴν ὤμορφη τὴ γλῶσσα,
Ποῦ μᾶς θυμίζει τοῦ καιροῦ τοῦ περασμένου τόσα!
Φαντάσου πῶς μοῦ φαίνεται καὶ πῶς τὸν περιμένω!
Μετρῶ τῆς ὥραις ποῦ περνοῦν. Τὸ πνεῦμα τὸ καϋμένο
Δὲν ξεύρει τὴν ὑπομονὴ καὶ βιάζεται καὶ τρέχει
Καὶ θέλει πάντα σήμερον ὅ,τι αὔριον θὰ ἔχῃ.
Σ' ἀφίνω τώρα. Βιαστικὰ ἐδῶ θὰ γευματίσω
Γιατὶ ἐντὸς τῆς σήμερον τὸ Μόναχον θ' ἀφήσω.
Θὰ πάω στ' ὤμορφο Kohlgrub νὰ βρῶ τὴ συνοδειά μου,
Νὰ βλέπω δάση καὶ βουνὰ, νὰ κάμω τὰ λουτρά μου.
Καὶ ὅταν τηλεγράφημα θὰ λάβω τοῦ Ἥλια
Θὰ πάρω μίαν ἄμαξα μὲ περισσὴ εὐθυμία
Καὶ θὰ ἐλθοῦμε 'στὸ Murnau μὲ χαρωπὸ τραγοῦδι
Νὰ τοὺς προϋπαντήσωμεν ἐγὼ καὶ ἡ Γερτρούδη.
Λοιπὸν συγγνώμην, φίλη μου, ἂν γράφω μετὰ βίας,
Καὶ δέξου τὰ θερμὰ φιλιὰ τῆς φίλης

Φλωρεντίας

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ANATOLE FRANCE

Η Κ^Α DE LUZY

Ὅταν εἰσῆλθον, ἡ Παυλίνα de Luzy μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἔπειτα ἐσιωπῶμεν καὶ οἱ δύο. Τὸ ψάθινον καπέλλο της καὶ τὰ γάντια της εὑρίσκοντο ἐπί τινος καθίσματος

Ἡ προσευχὴ τοῦ Ὀρφέως ἦτο ἀνοικτὴ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἡ Παυλίνα ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. εἰς τὸν φλεγόμενον ὁρίζοντα.

—Κυρία, τῆς εἶπον, ἐνθυμεῖσθε τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας πρὸ δύο ἐτῶν ἐπροφέρατε εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ λόφου τούτου, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, πρὸς ὃν ἤδη στρέφετε τὰ βλέμματά σας; Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἐκτείνουσα χεῖρα προφητικὴν μοὶ ἐπεδείξατε ἐκ τῶν προτέρων τὰς ἡμέρας τῆς δοκιμασίας, τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ἐγκλήματος; Ἐσταματήσατε τότε εἰς τὰ χείλη μου τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτός μου καὶ μοὶ εἴπετε: *Ζήσατε καὶ ἀγωνισθῆτε ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.* Κυρία, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ χεὶρ σας μοὶ ἤνοιξε τὸν δρόμον, ἠκολούθησα αὐτὸν μετὰ θάρρους. Σᾶς ὑπήκουσα, ἔγραψα, ὡμίλησα. Ἐπὶ δύο ἔτη ἐπολέμησα ἀκαταπαύστως τὰς ἐμφυλίους διενέξεις, αἱ ὁποῖαι ἐγκατασπείρουν τὸ μῖσος καὶ τὰς ταραχάς, τοὺς ἄρχοντας, τοὺς διαφθείροντας τὸν λαὸν διὰ σπασμωδικῶν κινήσεων ψευδοῦς πατριωτισμοῦ καὶ τοὺς ἀνάνδρους, οἵτινες θυσιάζουν τὸ πᾶν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ μέλλοντος.

Μὲ ἐσταμάτησε δι' ἀποτόμου κινήσεως καὶ μοῦ ἔνευσε νὰ ἀκούσω. Ἔφθασαν τότε μέχρις ἡμῶν διὰ τοῦ ἀρωματισμένου ἀέρος τοῦ κήπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔψαλλαν τὰ πτηνά, κραυγαὶ ἄγριαι θανάτου. «*Εἰς τὴν κρεμάλαν τὸν ἀριστοκράτην! Τὸ κεφάλι του εἰς τὴν ξιφολόγχην*».

Ὠχρά, ἀκίνητος, ὕψωσεν ἓν δάκτυλον ἕως τὸ στόμα της.

— Κάποιον δυστυχῆ καταδιώκουν πάλιν, εἶπε. Ἐνεργοῦν ἐρεύνας κατ' οἶκον καὶ συλλαμβάνουν νύκτα καὶ ἡμέραν ἀθώους εἰς ὅλο τὸ Παρίσι. Ἴσως θὰ ἔλθουν καὶ ἐδῶ. Πρέπει νὰ φύγω διὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχοποιήσω. Ἂν καὶ ἐλάχιστα γνωστὸς εἰς τὴν συνοικίαν αὐτήν, εἶμαι ὅμως ἐπισκέπτης ἐπικίνδυνος διὰ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας.

Μείνατε, μοῦ εἶπεν.

Διὰ δευτέραν τώρα φορὰν κραυγαὶ διέσχισαν τὸν ἥσυχον ἀέρα τῆς ἑσπέρας, ἀνακατωμέναι μὲ θόρυβον βημάτων καὶ μὲ πυροβολισμούς. Ἐπλησίαζαν ὁλονέν. Τοὺς ἠκούαμεν τώρα φωνάζοντας: *Κλείσατε παντοῦ, νὰ μὴ μᾶς φύγῃ ὁ ἀχρεῖος!*

Ἡ κ. de Luzy ἐφαίνετο ἡσυχωτέρα ἐφ' ὅσον αἱ φωναὶ ἐπλησίαζον. «Ἂς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, εἶπε. Θὰ βλέπωμεν ἀπὸ τῆς γρύλλες τὶ γίνεται ἔξω».

Ἀλλὰ μόλις ἤνοιξαν τὴν θύραν εἶδαν εἰς τὸν δρόμον ἄνθρωπον ὠχρόν, τρομαγμένον, τοῦ ὁποίου τὰ δόντια συνεκρούοντο, τὰ γόνατα ἐλύγιζαν. Τὸ φάντασμα αὐτὸ ἐψιθύριζε μὲ φωνὴν πνιγμένην: *Σώσατέ με, κρύψατέ με! Ἔφθασαν. . . ἔσπασαν τὴν πόρτα μου. ἐρρίχθηκαν εἰς τὸν κῆπόν μου . . . . Ἔρχονται.*

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Προσεχῶς τέλος πάντων κάμνει καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν της ἡ μεγάλη αὐτὴ τρελλή, ἡ ὁποία λέγεται ἀπόκρεως. Ἄλλοτε ἐπκρουσιάζετο μὲ ράκη, ἀηδής, ἀκαλαίσθητος, ὑπὸ τὴν μορφὴν τετραπόδων καὶ διπόδων, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι οὐδὲν εἶχον κοινὸν μὲ ἀνθρώπους.

Ἐφέτος, χάρις εἰς τὸ συσταθὲν κομητάτον, θὰ ἔχουν καὶ αἱ Ἀθῆναι μίαν ὡραίαν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς τρέλλας ἑορτήν, ἑορτὴν τῶν παιδιῶν ἰδίᾳ καὶ ἑορτὴν τῆς νεότητος. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ἀποκρηὰ ἡ Ἀθηναϊκὴ θὰ ἔχῃ καὶ κάποιαν πρωτοτυπίαν καὶ κάποιον cachet ἑλληνικῆς εὐφυΐας καὶ ἀττικοῦ πνεύματος.

Ὁ τίτλος ὅμως τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς της εἶναι πολὺ ἄσχημος. Διατὶ ὁ Καρνάβαλος καὶ ὄχι ἡ *Ἀποκρηά*, τὸ ὁποῖον θὰ εἔπῃ τὸ ἴδιον πρᾶγμα; Ὁ λαός, ὁ ὁποῖος ἀτλοποιεῖ τὰς λέξεις, τὸν Καρνάβαλον τὸν ἐβάπτισε *Καριβάλον*, νομίζει δὲ ὅτι θὰ πκριστάνῃ ἄγριον ἄνθρωπον, καταπίνοντα τοὺς ὁποίους

ΒΙΒΛΙΑ

Αἰμίλιος. Τὸ γνωστὸν παιδαγωγικὸν σύγγραμμα τοῦ J. J. Rousseau ὁ *Αἰμίλιος*, μετεφράσθη καὶ ἐξεδόθη παρὰ τοῦ κ. Κ. Γ. Καβκλιεράτου. Θὰ εἶναι πολύτιμον ἐφόδιον ὄχι μόνον διὰ τοὺς διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς μητέρας Τὸ Α'. βιβλίον τιμᾶται 1 δρ.

Ποιήματα Βακχυλίδου τοῦ Κείου. Παρὰ τοῦ κ. Β. Α. Δικαιορύλακος ἐξεδόθησαν τὰ ποιήματα Βακχυλίδου τοῦ Κείου κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ ἐσχάτως ἐν Αἰγύπτῳ ἀνακαλυφθέντος χειρογράφου μετὰ προσθήκης πάντων τῶν σωζομένων ἀποσπασμάτων.

Κοινωνιολογικὰ καὶ ἐγκληματολογικὰ μελετήματα. Παρὰ τοῦ κ Κ. Κυπριάδου δικηγόρου ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον βιβλίον μεγάλης ἐπιστημονικῆς σπουδαιότητος ἀναφερόμενον εἰς μελέτην τῶν ἐγκληματικῶν ἐνστίκτων πάντων τῶν φύσει ἢ καθ' ὑποβολὴν ἐγκληματιῶν, περὶ ὧν τόσον ἐσχάτως ἡ ἐπιστήμα ἠσχολήθη. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπαραίτητον διὰ πάντα τῆς Θέμιδος λειτουργὸν τιμᾶται δρ. 2,50.

Φλόγες καὶ κύματα. Παρὰ τοῦ κ. Εὐγενίου Λάντ ἐξεδόθη εἰς μικρὸν τομίδιον, σχήματος λευκώματος, συλλογὴ στίχων, αἱ ὁποῖαι ἀνταποκρίνονται πληρέστατα πρὸς τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον φέρουν. *Φλόγες καὶ κύματα*

Ἀστέρια. Παρὰ τοῦ κ. Πέτρου Ζητουνιάτη ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον συλλογὴ ποιήσεων

Ἡ κ. de Luzy ἀναγνωρίζουσα τὸν γηραιὸν φιλόσοφον Plauchonnet, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσεν εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, τὸν ἠρώτησε:

— *Ἡ μαγείρισσά μου σᾶς εἶδε; Εἶναι ἰακωβίστρια.*

— Κανεὶς δὲν μὲ εἶδε.

—Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιόν της, ὅπου τοὺς ἠκολούθησα. Ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ κρύπτης, ὅπου θὰ ἔμενεν ὁ Plauchonnet μερικὰς ἡμέρας ἢ ὥρας τοὐλάχιστον, μέχρις οὗ βαρυνθοῦν οἱ διῶκταί του καὶ ὁ δυστυχὴς σωθῇ εἰς ἀσφαλέστερον μέρος.

Ἐμείναμεν σύμφωνοι, ὅτι ἐγὼ θὰ ἐξηρχόμην νὰ παρεμόνευα εἰς τὰ πέριξ καὶ ὅταν ὁ κίνδυνος θὰ παρήρχετο θά ἔκαμνα σημεῖον, ὅπως ὁ δυστυχὴς φύγῃ διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ διωκόμενος δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔλεγεν ὅτι τὸν κατεδίωκαν διότι δῆθεν εἶχε συνομόσει κατὰ τοῦ Συντάγματος καὶ ἦτον ἐκ τῶν συνηγόρων τῆς Αὐλῆς Αὐτός! ὁ ἐχθρὸς τῶν ἱερέων καὶ τῶν βασιλέων! Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἄνανδρος συκοφαντία. Ἡ ἀληθινὴ αἰτία ἦτο ὅτι ὁ Lubin ὁ ἄλλοτε κρεοπώλης του τὸν ἐξεδικεῖτο, διότι ἐπανειλημμένως τὸν εἶχε συλλάβει κλέπτοντα εἰς τὸ ζύγι καὶ τὸν εἶχε καταγγείλει ἄλλοτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλ' ἐνῷ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ κρεοπώλου, τοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν εἶδεν ἀληθῶς καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰ χέριά του. Καὶ πραγματικῶς βήματα ἀνερχομένων ἠκούσθησαν εἰς τῆς σκάλες. Ἡ κ. de Lyzy ἔβαλε τὸν σύρτην καὶ ἔσπρωξε τὸν γέροντα ὄπισθεν ἑνὸς παραβάν. Ἤρχισαν νὰ σκουντοῦν τὴν θύραν καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς μαγειρίσσης, ἡ ὁποία ἐφώναζε νὰ ἀνοίξουν, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς δημαρχίας ἦσαν εἰς τὴν αὐλὴν ὡς καὶ ἡ ἐθνοφυλακή, ἡ ὁποία ἤρχετο νὰ ἐνεργήσῃ κατ' οἶκον ἔρευναν. Διατείνονται, προσέθηκεν ἡ ὑπηρέτρια, ὅτ ὁ Plauchonnet εἶναι ἐδῶ. Ἐγὼ τοὺς βεβαιόνω, ὅτι σεῖς δὲν θὰ ἐκρύπτετέ ποτε ἕνα κακοῦργον τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν μὲ πιστεύουν.

— Αἴ! ἂς ἀνέβουν λοιπόν, ἐφώναξεν ἡ κ. de Luzy ὄπισθεν τῆς θύρας. Γύρισέ τους εἰς ὅλο τὸ σπίτι, ἀπὸ τὴν ἀποθήκην ἕως τὴν σοφίταν.

Ἀκούων τὸν διάλογον αὐτὸν ὁ δυστυχὴς Planchonnet ἐλιποθύμησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ paravent καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας καὶ μὲ πολὺ ψυχρὸ νερὸ τὸν ἔφερα εἰς τὸν ἑαυτόν του.

— Φλε μου, εἶπε τότε ἡ νέα γυνὴ πρὸς τὸν γέροντα, ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι αἱ γυναῖκες ἐφευρίσκουν πολλά. Καὶ τότε μὲ ἡσυχίαν, ὡς νὰ κατεγίνετο εἰς τὰς συνήθεις οἰκιακὰς ἐργασίας, ἐτράβηξε τὸ κρεββάτι της πρὸς τὰ ἔξω, ἐσήκωσε τὴν κουβέρταν, καὶ βοηθουμένη καὶ ἀπὸ ἐμὲ ἐτακτοποίησε τὰ τρία στρώματα μὲ τρόπον, ὥστε μεταξὺ τοῦ κάτω καὶ τοῦ ἐπάνω νὰ μείνῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου κενόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχωροῦσεν ἐξηπλωμένος εἷς ἄνθρωπος. Ἐνῷ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην θόρυβος βημάτων, ὑποδημάτων, χονδρῶν ξυλοπεδίλων καὶ βραχνῶν φωνῶν ἠκούετο εἰς τὴν κλίμακα. Καὶ οἱ τρεῖς μας ἐπεράσαμεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην φρικώδη ἀγωνίαν Ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ βήματα διηυθύνθησαν ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν μας. Ἐννοήσαμεν ὅτι οἱ χωροφύλακες, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὴν μαγείρισσαν ἐρευνοῦσαν πρῶτον τὴν σοφίταν. Τὸ ταβάνι ἔτοιζεν. Βλασφημίαι, γέλωτες χυδαῖοι, ποδοκτυπήματα καὶ συγκρούσεις μπαγιονετῶν ἠκούοντο παντοῦ. Ἀνεπνεύσαμεν. Ἀλλὰ δὲν εἴχαμεν νὰ χάσωμεν στιγμήν. Ἐβοήθησα τὸν Plauchonnet νὰ χωθῇ μέσα εἰς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚονΣτ.Β. *Ἀλεξάνδρειαν.* Καὶ ἄλλη ἐνεγράφη. Ὅλας τὰς ἀποδείξεις θὰ στείλωμεν συγχρόνως.—Κον Γ. Κ. Ρ. *Κάιρον.* Ἐλάβομεν φρ.χρ. 26 παρὰ τοῦ κ. Γ. Σκ. καὶ ἐπιστώσαμεν τὴν μερίδα σας —Καν Εὐ. Γ. Μ. *Μεσολόγγιον.* Ἐλήφθη Ἤδη ὀφείλεται καὶ τὸ 1898 καὶ τὸ ἀρξάμενον ἤτοι δρ. 10.—Κον Ν. Δ. Ν *Βῶλον.* Ἐπιστολαί σας μετὰ δρ. 21 ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν εὐγένῃ ὡς πάντοτε φροντίδα. Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ λαχείου τοῦ ἡμερολογίου γενήσεται τὴν ἑσπέραν τῆς 22ας Φεβρουαρίου, ἡμέρας Δευτέρας. Σᾶς ἐστάλησαν ἐν ὅλῳ 20. Βεβαίως καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐγγραφέντες θὰ μετάσχωσι τοῦ λαχείου.—Κον Κ. Δρ. *Κέρκυραν.* Δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λόγος εὐχαριστιῶν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαι ὡς καὶ ζητηθέντα ὑπ' ἀρ. 547, 8, 50.—Κον Μ. Ε. Π. *Κ)πολιν.* Πάντα τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν. Χρήματα δὲν ἐλήφθησαν.—Δα Κ. Δ. *Λαμίαν.* Δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι εἶχεν ἤδη δημοσιευθῆ.—Κον Ν Δ. *Cetatea.* Ἐνεγράφητε· φύλλα ἐστάλησαν. Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποστείλητε ἀντίτιμον εἴτε εἰς ὀκτώφρ. τοκομερ. τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, εἴτε εἰς ρουμαν. χαρτονόμ.—Δα Ἄγνωστον *Βραΐλαν.* Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ λεπτόν. Ἐὰν ἔχητε τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ ἦσθε δυστυχής, μὴ διστάσητε. Ἄλλως τε τὸ προαίσθημα αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἀναντιρρήτως καὶ δικαιολογητικὰ αἴτια.—Καν Δ. Μ. *Πέραν.* Ἀλλ' ἔχετε ὅλην τὴν ἀγάπην μου. Ἡ γράφουσα εἶναι ξένη. Ἀλλ' ἡ ἡρωΐς της πολὺ γνωστή.—Δα Α. *Δαρδανέλια.* Φρ. χρ. 35 ἐλήφθησαν. Ἐπιστώθη ἡ μερίς σας.—Κας κ. Β. Χ. Τ. *Τρίκκαλα.*—Α. Θ. Μ. *Ἀγουλινίτσαν.* — Α. Ζ. *Πειραιᾶ.*—Χρ. Π. *Λάρισσαν.* — Μ. Θ. Σκλ. *Χαλκίδα,*—Ζ. Χ. *Σύρον.*—Α. Θ. Π. *Ἀργαλαστὴν Βώλου.*—Ε. Π. *Βαλτσίκιον.*—Π. Σ. Β. *Κέρκυραν.*—Μ. Μπ. *Κέαν.*—Μ. Γ. Κ. *Καλάμας.*—Α. Α. *Παξούς.*—Κ. Θ. *Τραπεζοῦντα.*—Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Μαζα ἄριστα κατηρτισμένη, συνιστωμένη παρὰ τῶν γνωστοτέρων γυναικολόγων ἰατρῶν καὶ παρὰ γνωστοτάτων οἰκογενειῶν προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας της. Ἔχει πτυχίον, εἶναι κυρία πολλῆς μορφώσεως καὶ πολὺ καλῆς ἀνατροφῆς καὶ μεταχειρίζεται τὴν ἀντισηπτικὴν μέθοδον. Περισσότεραι πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ
Ἱδρυθὲν τῷ 1870

Μεγάλαι ἀποθῆκαι χάρτου παντὸς εἴδους καὶ εἰδῶν γραφικῆς ὕλης. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. — Χαράκται ἐπὶ μετάλλων. — Χαράσσονται σφαγῖδες ἐπὶ μετάλλου.— Κατασκευάζονται σφραγῖδες ἐξ ἐλαστικοῦ. — Ἐπιγραφαὶ θυρῶν ἐπὶ πορσελάνης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ διὰ μικρὰς ἐπιμεμελημένας ἐργασίας, δι' ἐπικεφαλίδας ἐπιστολῶν, φακέλλων, λ)σμοὺς, διευθύνσεις κλπ. 6 μηχανικὰ πιεστήρια ἐργάζονται καθημερινῶς.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ἐργοστάσιον φακέλλων, ἐμπορικῶν βιβλίων, τετραδίων μαθητῶν κλπ. καὶ φωτογραφικῶν καρτονίων.

Οἱ μόνοι κάτοχοι τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν *Lumière.*

Χάρτης φωτογραφικὸς *Albuminé* καὶ *Celuloidine.*

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ — ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

Κομψότης Παρισινὴ καὶ στερεότης Ἀγγλική.

Τὰ δέρματα τὰ χρωματιστὰ καὶ τὰ διὰ τοὺς χοροὺς λουστρίνια μαλακὰ καὶ αἱ νεώτεραι φόρμαι ἃς ἐν ἀφθονίᾳ ἐκομίσατο ὁ κ. Τσάμης ἐξ Εὐρώπης, δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ τὴν μᾶλλον ἰδιότροπον καλαισθησίαν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του.

τὸ μεταξὺ τῶν δύω στρωμάτων κενὸν πρὸς τὸν τοῖχον.

Ἡ κ. de Luzy ὅμως ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἀνήσυχος. Ἐπροσπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ κρεββάτι εἰς τὴν συνήθη τακτικήν του στρῶσιν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Πρέπει νὰ πλαγιάσω ἡ ἰδία, εἶπε καὶ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκκρεμές. Ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ εὕρισκαν φυσικὸν νὰ εἶχε κατακλιθῆ τόσον ἐνωρίς. Νὰ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἀσθενής, ἡ ὑπηρέτρια θὰ ἠννόει τὸ τέχνασμα καὶ ἡ καταστροφὴ ἦτο βεβαία. Ἐσκέφθη ὡς δύο δευτερόλεπτα, ἔπειτα ἥσυχα, ἁπλούστατα μὲ ὑπερτάτην ἀγνότητα ἐξεδύθη ἐνώπιόν μου, ἐπλάγιασεν εἰς τὸ κρεββάτι καὶ μὲ διέταξε νὰ βγάλω τὰ ὑποδήματά μου, τὴν ρεδιγκότα μου, τὸν λαιμοδέτην μου.

—Πρέπει νὰ εἶσθε ἐραστής μου καὶ νὰ μᾶς συλλάβουν. Ὅταν θὰ ἔλθουν δὲν θὰ εἴχετε λάβει δῆθεν τὸν καιρὸν νὰ ἐνδυθῆτε καθ' ὁλοκληρίαν. Θὰ τοὺς ἀνοίξητε μὲ τὸ γελέκι καὶ μὲ τὰ μαλλιά σας ἐν ἀταξίᾳ.

Καὶ ἀληθῶς ὅταν οἱ στρατιῶται βλασφημοῦντες καὶ ὑβρίζοντες κατῆλθον ἀπὸ τὴν σοφίταν ὁ δυστυχὴς Plauchonnet κατελήφθη ἀπὸ τόσην ἀγωνίαν, ὥστε ὁλόκληρον τὸ κρεββάτι ἔτρεμεν καὶ ὁ συριγμὸς τῆς ἀναπνοῆς του ἦτο τόσον δυνατός, ὥστε νὰ ἀκούεται ἀπ' ἔξω.

—Κρῖμα! ἐψιθύρισεν ἡ κ. de Luzy. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὸν ἐσώζαμεν. Ἀλλ' ἔχει ὁ Θεός. Αἴφνης τρομερὰ γρονθιὰ ἔσεισε τὴν θύραν. Ἀνοίξατε εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους, εἶπε μία φωνὴ βραγχνή.

—Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ περιμένητε μίαν στιγμὴν εἶπεν ἡ Παυλίνα.

— Ἄνοιξε, ἢ σπάζομεν τὴν θύραν.

—«*Φίλε μου, πήγαινε νὰ ἀνοίξῃς*». Ὡς ἐκ θαύματος ὁ Plauchonnet ἔπαυσε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ φυσᾷ,

* *
*

Ὁ κρεοπώλης εἰσῆλθε πρῶτος μὲ τὴν τρίχρωμον ταινίαν ἐπὶ τοῦ στήθους. Στρέφων ἀλληλοδιαδόχως τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Παυλίναν καὶ πρὸς ἐμέ: Ὤ! ὤ! εἶπεν. Ἐπέσαμεν εἰς ἐρωτευμένους. Συγγνώμην, ὡραία μου, διὰ τὴν ἐνόχλησιν.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους του, μόνον ὁ λαὸς εἶναι ἐνάρετος. Ἀλλὰ μεθ' ὅλον τὸ ἠθικὸν ἀπόφθεγμά του ἡ ἔκπληξις αὐτὴ τὸν διέθεσεν εὐχαρίστως. Ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐγγύζων τὴν παρειὰν τῆς ὡραίας ἀριστοκράτιδος: Εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶπεν, ὅτι τὸ στοματάκι αὐτὸ δὲν εἶναι καμωμένο διὰ νὰ μουρμουρίζῃ προσευχὰς ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Ἀλλ' ἡ Δημοκρατία πρὸ παντός. Τὸ τέρας αὐτὸ ὁ Planchounet θὰ εἶναι ἐδῶ. Πρέπει νὰ τὸν εὕρω, νὰ τὸν στείλω εἰς τὴν λαιμητόμον. Θὰ κάμω τὴν τύχην μου. Ζητήσατέ τον λοιπόν.

Ἐζήτησαν ὑπὸ τὰ ἔπιπλα, εἰς τὰ ἐρμάρια, ἐπέρασαν τὰς λόγχας ὑπὸ τὴν κλίνην, ἐκτύπησαν τὰ στρώματα μὲ τῆς μπαγιονέτες, τίποτε. Ὁ Lubin ἔξυε τὸ αὐτί του καὶ μὲ ἔβλεπεν ὑπόπτως.

— Φίλε μου, εἶπεν ἡ κ. de Luzy, προλαμβάνουσα νέας ὑπονοίας. Εἰξεύρεις τὸ σπίτι μου ὅσον καὶ ἐγώ. Πάρε τὰ κλειδιὰ καὶ ὁδήγησε παντοῦ τὸν κ. Lubin, θὰ βοηθήσῃς καὶ σὺ τὸ πατριωτικὸν ἔργον του.

Τοὺς ἐπῆγα εἰς τὸ ὑπόγειον, ὅπου ἄδειασαν πολλὰς φιάλας, ἔσπασαν τὰ βαρέλια καὶ ὡς εἶδαν τὸ ὑπόγειον νὰ πλημμυρῆ, ἔφυγαν. Τοὺς ἠκολούθησα εἰς τὴν ἐξώθυραν καὶ ἔτρεξα νὰ εἰδοποιήσω τὴν κ. de Luzy ὅτι τέλος ἐσώθημεν.

Ἔσκυψε τότε τὴν κεφαλήν της πρὸς τὸ βάθος τῆς κλίνης καὶ εἶπε:

— Κύριε Plauchonnet.

Ἐλαφρὸς στεναγμὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

—Δόξα σοι, ὁ Θεός, κύριε Plauchonnet μὲ κατετρομάξατε. Σᾶς ἐνόμιζα νεκρόν. Καὶ στρεφομένη πρὸς ἐμέ: Πτωχέ μου φίλε. Σὺ ὁ ὁποῖος τόσον ἐπεθύμεις νὰ μοῦ λέγῃς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅτι μὲ ἠγάπας, δὲν θὰ μοῦ τὸ εἴπῃς πλέον!

(Κατὰ τὸν Anatole France)